

Heins humor

Dominee was vandaag echt weer geweldig op stoom. Vol overgave riep hij: "O, als ik toch eens alle bier van de wereld zou hebben, dan zou ik die hele hap zo in de rivier dumpen!" Even later, wat meer opgefokt, riep hij: "Al had ik alle wijn van de hele wereld bij elkaar verzameld, ik loos het echt meteen in de rivier!" Uiteindelijk helemaal door het dolle, schreeuwde hij de longen uit zijn lijf: "Had ik hier alle whisky van de hele wereld opgeslagen liggen, ik garandeer jullie dat ik het tot de laatste druppel in de rivier stort!!!!" De zangleider nam de dienst weer over en met een voldaan glimlachje kondigde hij het volgende lied aan: *Zullen wij ook eenmaal komen aan die heerlijke, verrukkelijke stromen?*

Vier dames genoten hun thee-uurtje. Er werd weer stevig gesnoefd en gepronkt over hun jongens. "Mijn zoon", zei dame nummer 1, "is catecheet, als hij een ruimte binnenloopt dan hoor je altijd eerbiedig: 'Meneer de leraar.'"

"Mijn zoon", zei dame nummer 2, "is ouderling, als hij een ruimte binnenloopt dan hoor je onderworpen: 'Meneer de oudste.'"

"Mijn zoon", zei dame nummer 3, "is dominee, als hij een ruimte binnenloopt dan heerst er uitsluitend adorerende stilte."

"Mijn zoon", zei dame nummer 4, "is fotomodel, als hij een ruimte binnenloopt dan hoor je steevast: 'O MY GOD!!!'"

De predikant had na afloop van de dienst zijn plek bij de deuropening ingenomen om iedereen nog een vriendelijke handdruk te geven. Na een groep volwassenen stapte er een zesjarige knul doelbewust op hem af. "Hoe heet jij?" vroeg de predikant en reikte hem de hand. "Ik heet Piet", en met die woorden legde hij wat geld in de hand van de predikant. "Ja zeg, wat doe je nou?" vroeg hij verbaasd. "Dat geld wilde ik u geven meneer, omdat ik mensen over u had horen praten als 'een zeer armoedig spreker'."

Er was een opwekking georganiseerd in de plaatselijke gemeenschap, waar de diverse kerken met zeer grote vreugde op terugkeken. De voorganger van de baptisten zei: "Dat was echt een heel goede opwekking. We hebben er vier nieuwe leden bij gekregen." De voorganger van de pinkstergroep zei: "De opwekking heeft ons een nog rijkere oogst opgeleverd. Wij hebben er zes nieuwe leden bij gekregen!" "Nou", zei de gereformeerde dominee, "ik denk dat de Heer óns het rijkst gezegend heeft van allen met deze opwekking! In één klap zijn we van de tien grootste lastpakken uit onze kerk verlost!"

Broeder Pietersen mocht deze zondag de preek houden en hij had het vergeven van je vijanden tot thema van zijn praatje genomen. Na pak weg een kwartier stevig tekeer gaan valt hij opeens stil. Heel indringend kijkt hij de zaal in en vraagt: "Wie is er bereid zijn vijanden te vergeven?" Ongeveer 50 % steekt zijn hand op. Dat valt onze broeder tegen en dus besluit hij nog maar eventjes een tirade van 10 minuten ertegenaan te gooien. Dan herhaalt hij zijn vraag. Dit keer steekt zo'n 80 % zijn hand op. Ook dit resultaat kan er bij onze broeder niet echt mee door en dus gaat hij nóg wat langer door. Opnieuw herhaalt hij zijn vraag. Dit keer steekt iedereen zijn hand op behalve een oud vrouwtje helemaal achterin de zaal. Broeder Pietersen vraagt nu: "Zuster Jansen, bent u niet bereid om uw vijanden te vergeven?" "Ik heb helemaal geen vijanden", antwoordt zuster Jansen. "Nou, beste zuster, dat is toch wel erg ongebruikelijk. Hoe oud bent u?" "Ik ben 98, beste broeder." "Nou, lieve zuster, komt u eens eventjes naar voren. We willen heel graag uw getuigenis horen hoe u op zo'n hoge leeftijd van 98 jaar het voor elkaar krijgt helemaal geen vijanden te hebben." Stapvoets achter haar rollator hobbelt zuster Jansen het gangpad door, settelt zich achter het spreekgestoelte en zegt met een vriendelijke glimlach: "Ik heb al die rotzakken overleefd, vandaar."

Drie voorgangers bespreken de toename van muizen in hun kerk. De ene heeft geprobeerd ze met veel herrie weg te krijgen. De ander heeft katten aangeschaft. Maar het lijkt allemaal niet echt te helpen. De derde blijkt echter geen enkel probleem met de diertjes te hebben. "Nee", zegt hij, "ik heb ze allemaal gedoopt en ieder heeft als lid van onze kerk een belangrijke taak gekregen. Sindsdien heb ik er geen eentje meer terug gezien."

De ouderling vierde veertig jaar trouwe dienst aan de kerk. "U zult in de loop van de tijd wel heel wat veranderingen hebben meegemaakt?" werd hem gevraagd. "Jazeker", antwoordde hij, "en ik heb ze allemaal stuk voor stuk kunnen tegenhouden."

Drie voorgangers zaten gezellig sterke verhalen uit te wisselen (sorry, getuigenissen natuurlijk). De eerste vertelde van een gigantische mist, waarbij hij geen hand voor ogen meer kon zien. Waar je ook keek, je kon echt niks meer onderscheiden. Toen bad hij tot God en, hoewel het overal nog steeds mistig was, trok het ineens vlak voor zijn ogen op en zag hij zo de weg naar huis voor zich. De tweede voorganger had net zo'n soort verhaal. In een verschrikkelijke storm op zee zat hij in een klein bootje. De golven beukten tegen dat bootje en sloegen er overheen. Het was absoluut zeker dat hij zou kapseizen. Toen bad hij tot God en hoewel de storm overal nog steeds ongeremd te keer ging, kwam er kalmte op het zeeoppervlak in de omliggende meters rondom het bootje en hij kon veilig de haven bereiken. Er was ook nog een derde voorganger - van een heel zware groepering - die het gehoorzamen aan de wet wel zo'n beetje tot speerpunt van hun geloofsgemeenschap had. Hij vertelde dat hij op een zondagochtend van huis naar de kerk liep (slechts een sabbatreis) en dat hij toen een briefje van € 50,- in de goot zag liggen. Op zondag is het niet de bedoeling dat je werkt, dus ook geen € 50,- uit de goot vist. Toen bad hij tot God en hoewel het overal verder nog steeds gewoon zondag was, was enkele meters rondom die goot de maandag reeds aangebroken.

Een evangelisch christen was nu al 20 jaar gestrand op een onbewoond eiland. De reddingswerkers, die hem daar aantroffen, zagen naast het bouwwerkje dat hij tot zijn woning had gemaakt nog twee andere panden. Ze wilden wel graag weten wat die moesten voorstellen. "Nou kijk, dat is mijn kerk", zei de man. "En het andere dan?" wilden ze nu weten. "Gewoon, dat is de kerk waar ik eerst naartoe ging."

Een viering van eenheid van alle geloofsgemeenschappen werd ruw verstoord door een schreeuw: "Het gebouw staat in brand!"

De Evangelischen gingen gelijk in een hoekje staan bidden.

De Baptisten riepen: "Waar is het water?"

De Vergadering begon de Heer te prijzen om de zegeningen van het vuur.

De Pinkstergelovigen zochten een aanraking.

De Lutherse timmerden een stelling op de deur dat het vuur boos was.

De Katholieken waren blij met toch nog een uiterlijk symbool.

De Vrijzinnigen plaatsten allerlei amuletten ter bestrijding van het vuur.

De raad van eenheid riep: "Ieder voor zich!"

De Fundamentalisten noemden het de wraak van God.

De Christian Science verklaarde dat er in werkelijkheid helemaal geen vuur was.

Een Atheïstische buurman stormde naar binnen, pakte de brandblusser en doofde het vuur.

Hein de Haan

www.pronk-stukjes.nl